

מאירי

עלון עדוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת נשוא השעה

מי יכול
להתאפק?
- בעמוד 4

2 ברכה מהכותל
המערבי

7 חידה
בתמונה

ערוץ מאיר
לילדים

לפניות ולפרסום:

Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

לבדך את ישראל

את הפהנים שמברכים את
עם ישראל. כלומר, הפהנים
יברכו את ישראל וה' יברך
את הפהנים. גם לאברהם אבינו
נאמר "ואברהם מברכה", שה'
יברך את מי שיברך את אברהם
ואת בניו.

בפרשת השבוע מובאת ברכת
הפהנים, שהפהנים מברכים את
עם ישראל. ילדים יקרים, בודאי
הייתם פעם בבית הכנסת כאשר
הפהנים ברכו ברכת פהנים
בתפלה, כשהטלית מכסה את
פניהם וידיהם.

אנחנו יכולים ללמוד מזה גם
לעצמנו, שאם אנחנו מברכים
מישהו אחר בברכה טובה, גם
ה' יברך אותנו. כי מי שעושה
דבר טוב לחברו, זוכה שה'
עושה גם לו דברים טובים!

לאחר ברכת הפהנים כתוב:
"ושמו את שמי על בני ישראל
ואני אברכם". מה הפונה במלים
"ואני אברכם"?

אחד ההסברים שהזכרנו מסבירים
הוא שה' מבטיח שהוא יברך

הברכות מהכותל המערבי

נכדיו, בני יוסף, ובברכת הכוהנים הנאמרת לעם ישראל מדי יום על ידי הכוהנים".

"אבא, אני נזכר שבפסח האחרון נסענו לכותל המערבי והיתה שם ברכת כוהנים משותפת. כמה כוהנים היו שם, לדעתך?"

"אינני יודע, לא נהוג לספור, אבל ודאי כמה מאות".

"מהי החשיבות להגיע ביום זה לכותל ולהתברך על ידי הכוהנים?"

"יוסי, יש כאן רעיון מעניין מאוד. לפני הברכה, מברכים הכוהנים את הברכה הבאה: 'ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם אשר קידשנו בקדושתו של אהרן וצונו לברך את עמו ישראל באהבה'. זהו נוסח מיוחד שלא קיים בשום ברכה. המילה המיוחדת ביותר היא 'באהבה'. כלומר, הכוהנים מצווים להרגיש אהבה לעם ישראל. אם לא - אינם רשאים לברך".

"מדוע כל כך חשובה ההרגשה הזאת?"

"אבא, עדיין לא ברכת אותי, אולי שכחת?" פנה יוסי לאביו אבי בליל שבת.

"תודה יוסי, לא שכחתי רק הייתי עסוק בהסבר לאחותך לאה על מנהג הברכות בליל שבת".

"ומה איתי? לא מגיע גם לי הסבר?"

"צודק, בוא שמע. שים לב מהו נוסח הברכה: 'ישימך אלוהים כאפרים וכמנשה. יברך ה' וישמרך, יאר ה' פניו אליך ויחונך, ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום'. בעצם, אין כאן נוסח אישי, שלי האבא, אלא שימוש בברכות שנאמרו בעבר".

"מדוע? מדוע אינך מברך אותנו בלשונך, כפי שאתה רוצה, אלא משתמש בברכות אחרים?"

"ליל שבת הוא זמן מאוד מיוחד. יש חשיבות לנצל זמן זה להתחברות עם דברים גדולים. לכן הנהיגו לנו חכמינו זכרונם לברכה, לברך את הילדים בברכה שברך יעקב אבינו את

"כי רק מי שאוהב את השני, ברכתו תתקיים במתברך".

"אבל, גם בבית הכנסת שלנו מתקיימת ברכת כוהנים, מהי אם כן החשיבות להגיע לכותל?"

"נכון, הכוהנים מברכים את כל עם ישראל בכל מקום שהוא נמצא, אבל כשבאים לכותל חשים את האהבה העוצמתית הפורצת מלב הכוהנים המברכים, ומתמלאים גם כן בתחושת אהבה לכל אחד מישראל".

"וואו, כמה זה נכון, הרגשתי באמת משהו מיוחד כשהיינו שם. אבל בוא נחזור, בבקשה, לעניין הברכות שלך בליל שבת. מדוע כשאנחנו בבית לידך, אתה לא מעדיף לברך אותנו במלים שלך?"

"יוסי, ישנו עוד פרט אחד שעלי להוסיף לך ואז תבין. כשציווה ה' את הכוהנים לברך את ישראל, סיים דבריו במלים 'ואני אברכם'. כלומר, צריכים הכוהנים לזכור שהם נחשבים כמעבירים את ברכת ה' לעם ישראל. ה' הוא מקור הברכה וממנו מעבירים הכוהנים את

הברכות היפות לכל ישראל. לכן, תבין כעת את חשיבות הברכות האלה. כשיעקב אבינו ברך את נכדיו וכשהכוהנים מברכים, הברכות נאמרות באהבה רבה. אני אמנם אוהב אתכם תמיד אבל כשאני מצטט את הברכות האלה אני מתמלא בתחושת אהבה גדולה כלפיכם. האהבה היא סוד הצלחת הברכה. אם רוצים אנו שהברכה תתקיים, עלינו להתמלא באהבה למתברך".

"אבא, נתת לי שיעור קצת ארוך בנושא הברכות".

"נכון, לא תמיד מזדמן לנו ללמוד. הפעם זה היה בנושא כל כך חשוב ושמזדמן כל ליל שבת".

"קודם כול, תודה לך אבא על ההסברים היפים שנתת לי. אבל מה לדעתך אני יכול לעשות עם זה, הרי אנחנו לא כוהנים?"

"נכון, יוסי, אבל למדת מכאן כלל חשוב שאם רוצים שהברכות יתקיימו צריכים להתמלא באהבה למקבל הברכה ואז לברכו".

אהבתי מאוד לאכול ענבים. בשבילי ענבים היו כמו סוכריות בשבילך. באותן התקופות לא היו סוכריות וממתקים כמו שיש היום. פירות טריים נחשבו למאכלים מיוחדים, והיינו מצפים לאכול מהם.

כמו שאמרתי, הייתי ממש 'מכור' לענבים. כמובן, ענבים לא היו בכל השנה, אבל כשהגיע הקיץ הייתי אוכל מהם כמה שיותר.

הבעיה שלי התחילה כאשר הגיעה תקופת הצנע. תקופת הצנע היתה תקופה בשנותיה הראשונות של המדינה, כאשר היו מלחמות ובעיות שונות שגרמו לכך שלא היה ניתן לקנות הרבה אוכל. כולנו נאלצנו להסתפק במועט.

אני זוכר את הפעם הראשונה שאבא שלי - סבא שלמה - הגיע הביתה והודיע שיותר לא נוכל לקנות פירות טריים. מכיוון שזה היה בקיץ וכבר התרגלתי שוב לאכילת הענבים, מאוד הצטערתי לשמוע על כך. לא חשבתי שאצליח להחזיק מעמד יותר מיומיים ללא אכילת הפרי שאני כל כך אוהב. 'אבא, אני מוכן לוותר על ביצים וגבינה - העיקר שיהיו ענבים!', ביקשתי מסבא שלמה.

"אמא, למה את לא מרשה לי לאכול סוכריה נוספת? מה כבר יקרה אם אני אוכל אותה?", שאלה מיכל, והוסיפה: "סוכריה זה לא דבר יקר"...

"מיכלי, גם דבר שאינו יקר לא צריך לבזבז ללא צורך. וחוצו מזה, אכילת הסוכריות מזיקה לשיניים ולבריאות בכלל", אמרה אמא.

"אבל אני כל כך אוהבת סוכריות! אני חייבת עוד סוכריה!"

"מיכל, אני מציעה לך להתנהג כילדה בוגרת. הסתכלי על אבא ועל"י וגם על האחים הגדולים שלך - כולנו מסתדרים יפה מאוד בלי הסוכריות. כנראה שגם את יכולה", אמרה אמא.

"זה בכלל לא דומה! אתם לא כל כך אוהבים סוכריות, אבל אני מאוד אוהבת סוכריות ולכן אני לא יכולה להתאפק", אמרה מיכל.

"מיכל, בואי הנה, אני רוצה לספר לך משהו", קרא אבא למיכל. מיכל אוהבת סיפורים ובמיוחד סיפורים של אבא. היא הזדרזה וניגשה אליו.

"כששמעתי את הדיון בין אמא וביןך, נזכרתי בעצמי כשהייתי בערך בגילך. באותה תקופה

אפשרות לשתות יין, קורה דבר פלא בנפשו והוא ממש מפסיק לרצות את היין. גם כאשר תסתיים תקופת הנזירות, האדם הזה כבר לא ירצה לשתות יין כל כך, כמו שהיה בתחילה. כן, זהו הסוד! כשאנחנו יודעים שאין לנו אפשרות לקבל דבר מה, אנחנו פחות מרגישים צורך בו, וכך אנחנו יכולים להרגיל את עצמנו להימנע ממנו.

כך קרה גם לי בעניין הענבים בילדותי. כאשר הבנתי שבתקופת הצנע לא יהיה ניתן לאכול ענבים כרגיל, מהר מאוד שכחתי שאני כל כך אוהב לאכול אותם", סיים אבא.

"אז מה אתה מתכוון לומר לי, שאם אני אבין שאסור לי לאכול סוכריות זה יעזור לי להתאפק?", שאלה מיכל בהיסוס.

"כן. ממש כך", ענה אבא. "אסביר לך דבר חשוב: כאשר אמא ואני אוסרים עלייך לאכול סוכריה נוספת אנחנו בעצם עוזרים לך להתאפק. אכילת הרבה סוכריות מזיקה לבריאות מאוד. אם נשאיר בידייך את הבחירה, ייתכן שיהיה לך קשה להתמודד. לכן אנחנו אומרים שאיננו מרשים לך, וכך קל לך יותר להימנע מאכילת הסוכריה."

אבא הוסיף לסיים: "אני מבטיח לך – ככל שתתאפקי יותר כעת, יהיה לך קל בהמשך לשמור על בריאותך ולאכול מה שטוב ובריא."

אבל סבא שלמה ענה ואמר: 'זה לא העניין. גם אם נוותר על המאכלים הבסיסיים, לא יהיה לנו היכן להשיג ענבים כעת. נכנסנו לתקופה קשה'.

ובאמת מאותו היום לא ראיתי ענבים בבית במשך כמה שנים. אבל מה שהפתיע אותי מאוד היה שלמרות החשש שלי שלא אצליח להחזיק מעמד, די מהר התרגלתי למצב והפסקתי בכלל לחשוב על הענבים!

ועכשיו אני רוצה לגלות לך, מיכל, את הסוד הזה – כיצד ניתן להשתלט על הרצון החזק לאכול משהו שאנחנו כל כך רוצים לאכול".

"אני לא מאמינה שאני אשכח מהסוכריות כל כך מהר", אמרה מיכל בהסתייגות.

"בואי ותשמעי. אחר כך תחליטי לבד", ענה אבא והמשיך בדבריו: "בתורה ישנם דינים מיוחדים לאדם שקיבל על עצמו להיות נזיר. מדוע הוא רוצה להיות נזיר? מה, סתם כדי לסבול?! כנראה מדובר באדם שדווקא מאוד רוצה לשתות יין. הוא מאוד רגיל לכך וקשה לו להתאפק. ממש כמו שאת אוהבת סוכריות", חייך אבא למיכלי.

"האיש הזה מקבל על עצמו להיות נזיר, ואז התורה אוסרת עליו לשתות יין ולאכול כל דבר שיוצא מהגפן. אולי בהתחלה זה קצת קשה, אבל מאותו הרגע שבו הוא מרגיש שאין לו בכלל

שאלות בכרשה

1. מהם ההבדלים בין מניין בני לוי שבפרשת 'במדבר' לבין המניין של משפחות לוי שממשיך בפרשת 'נשא'?
2. מהו טווח הגילאים שנמנו בו בני משפחות לוי?
3. מדוע היה צריך לפדות את הבכורות על ידי לווים?
4. מהם שלושת האיסורים המרכזיים של הנזיר?
5. מי תרם עגלות למשכן?
6. איזה שבט לא השתתף בקרבנות הנשיאים בחנוכת המשכן?

חידת חדגא: מהם שני ההסברים למילים "ואני אברכם"
שבסיום ברכת הכוהנים? (רמז: שניהם מתחבאים בעלון)

חידה בתמונה

מהו הביטוי מן הפרשה הרמוז בתמונה?
התדעו להסביר את הביטוי המיוחד הזה?

חידת פולקע: מדוע קרבנות הנשיאים בחנוכת
המשכן גרמו לאהרון הכהן קצת צער?
מי ניחם אותו ובמה? (רמז: רש"י בתחילת הפרשה הבאה)

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

נעמה: אתם יודעים? השבת קוראים בתורה את הפרשה הארצה ביותר, פרשת נשא!

בני: נכון. זה בגלל שיש חזרה ארצה על הקרבנות שהנשיאים הביאו בימים שבהם חנכו את המשכן. אני לא מבין מדוע התורה חוזרת שנים עשרה פעמים על הנדבה שהם הביאו? היה אפשר לכתוב פעם אחת את הנדבה, ולצין שכל הנשיאים הביאו את אותה הנדבה!

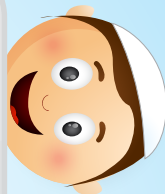
טליה: זה בטח לא בדיוק אותו הדבר. בטוח יש הבדל ביניהם.

נעמה: לא, טליה. בני צודק. הקרבנות שהביאו הנשיאים דומים לגמרי. כל נשיא שול שבת משבטי ישראל הביא את אותם הקרבנות ואת אותם הכלים שכתובים שם. באמת ישנה חזרה ארצה שנים עשרה פעמים על אותם הדברים.

בני: וזה מה שהופך את הפרשה לארצה כל כך... אבל למה באמת התורה חוזרת על כל הקרבנות שוב ושוב?

נעמה: נראה לי ששמעתי פעם הסבר לזה: אם התורה היתה אומרת בכללית שכל הנשיאים הביאו את הנדבה הזאת, היה אפשר להבין שלא היה שום דבר מיוחד בכל שבת. כלם הביאו את אותו הדבר וזה. אבל כאשר התורה מספרת שוב ושוב מה הביא כל נשיא, למרות שבצד זהויה נדבה דומה, בכל זאת התורה מתייחסת לכך כאילו הוא הביא משהו מיוחד בבני עצמו. בכך מדגישה התורה שלכל נשיא ולכל שבת היתה פנה מיוחדת משלו, כאילו הוא היחיד שהביא את הנדבה הזאת והיא מיוחדת רק לו!

בר

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!